

zapovězených vůbec. Také schvalování určitého činu již spáchaného přiči se intencím, které sledoval zákonodárce ustanovením §u 305 tr. zák. a které směřují k tomu, by nebylo beztrestně otrááno výchovou vštípenými názory občanů o špatnosti a zavržitelnosti činů nemravných a v zákoně zapověděných a by byla zachována úcta k zákonům. Vším právem podřadil tudíž nalézací soud skutkové podstatě přečinu dle §u 305 tr. zák. čin obžalovaného, jenž svým výrokem schvaloval dle rozsudkových důvodů zločin vraždy (pokusu vraždy), tedy čin v zákoně zapověděný.

Čís. 1198.

O revisní stížnosti do rozsudku prvé trestní komory zemského soudu v Ratiboři jest po inkorporaci Hlučínska ohledně tohoto území rozhodovati Československému Nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímu.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1923, Kr II 79/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku prvé trestní komory zemského soudu v Ratiboři ze dne 3. prosince 1919, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými přečinem odporu proti státní moci podle §u 113 něm. tr. zák. a přečinem proti osobní svobodě podle §u 241 něm. tr. zák. a uvedl mimo jiné

v d ů v o d e c h :

Podle čl. 2 Československo-Německé úmluvy o přenesení soudnictví na Hlučínsku ze dne 3. února 1921, čís. 253 sb. z. a n., která nabyla působnosti dnem 31. května 1921, přešly podle §u 1 této úmluvy všechny trestní věci, které byly dne 4. února 1920 u soudů prvé stolice v obvodu zemského soudu v Ratiboři, pokud jde o přečin nebo zločin, na zemský soud v Opavě, stal-li se obviněný příslušníkem Československé republiky a spáchal-li čin v rozšířených územích této země, vyjma případy, dále v tomto §u uvedené. Podle těchto ustanovení přešly tedy trestní věci s územím, Československé republice připadším, na zemský soud v Opavě, přiřazující se v nepřetržitém chodu trestního řízení na onen stupeň zdejšího trestního procesu, jehož funkce představuje bezprostřední pokračování v dosavad provedených úkonech podle německého trestního řádu. V tomto případě byl již vydán rozsudek dne 3. prosince 1919 trestní komorou zemského soudu v Ratiboři a obžalovaní Antonín K., František K. a Jan K. ohlásili a provedli proti tomuto rozsudku revisní stížnost, čímž se tento trestní případ ocitl v období opravného řízení u revisního soudu. Hledíc k tomu, že jest bezprostředně v tomto řízení nyní pokračovati, jest podle stavu věci, utvořeného svrchu zmíněnou úmluvou, a vzhledem na organizaci zdejších civilních trestních soudů projednávatí revisní stížnosti všech tří obžalovaných před nejvyšším jako zrušovacím soudem v Brně, jenž jest podle §u 16 tr. ř. příslušný k rozhodování o zmatečních stížnostech proti rozsudkům, vydaným o přečinech a zločinech krajskými, pokud

se týče zemskými soudy a vykonává tudíž tutéž úlohu jako revisní soud podle německého řádu trestního (§ 374 a násl. něm. tr. ř.).

Čís. 1199.

Při odsouzení pro přečin dle §u 305 tr. zák. a přestupek dle §u 308 a 312 tr. zák. nemůže nastati ztráta práva volebního.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1923, Kr II 210/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti na záštitu zákona do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 14. září 1922, pokud jím byla u obžalovaného Jana K-a vyslovena ztráta práva volebního, a do rozsudku mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně jako soudu odvolacího ze dne 1. prosince 1922, pokud jím bylo odvolání tohoto obžalovaného z uvedeného výroku zamítnuto, — takto právem: Svrchu vyznačenými rozsudky byl porušen zákon v ustanovení §u 3 čís. 4 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n.; zrušuje se jak výrok krajského soudu v Olomouci o ztrátě práva volebního, tak i potvrzující jej výrok rozsudku vrchního zemského soudu v Brně jako soudu odvolacího s tím, že ztráta práva volebního u obžalovaného Jana K-a nenastává.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 14. září 1922 byl Jan K. uznán vinným přečinem dle §u 305 tr. zák. a přestupky dle §§ 308, 312 tr. zák. Ve smyslu zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. a zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n., vyslovena byla ztráta práva volebního. Na odůvodněnou tohoto výroku uvádí se v rozhodovacích důvodech rozsudku, že dle přesvědčení soudu byl obsah výroku takový, že jest za to míti, že obžalovaný jednal z důvodů nízkých a nečestných. Odvolání obžalovaného z výroku tohoto mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně rozsudkem ze dne 1. prosince 1922 nevyhověl. Rozhodnutí odůvodněno jest v ten smysl, že se v tomto případě nejedná pouze o čin náhodný, vzniklý z příležitosti, která se naskytla, nebo z přeháhlenosti, nýbrž o výraz smýšlení obžalovaného o Československé republice, což právě tomu nasvědčuje, že, třebaže čin obžalovaného má i ráz politický, byl spáchán z nízké pohnutky, totiž z nenávisťi ke státu a jeho orgánům, takže dle přesvědčení odvolacího soudu nalézací soud právem ztrátu volebního práva vyslovil. Výrokem obou stolic byl zákon porušen, pokud se týče vyložení nesprávně. Podle prvního odstavce čís. 4 §u 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. jsou z práva, voliti, vyloučeni, kdož právoplatným rozsudkem soudu trestního byli odsouzeni pro takový zločin anebo takový přečin anebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obcí. Druhý odstavec čís. 4 téhož §u stanoví, že,